

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

10 decembrie 2009*

În cauza C-205/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Umweltsenat (Austria), prin decizia din 2 aprilie 2008, primită de Curte la 15 mai 2008, în procedura

Umweltanwalt von Kärnten

împotriva

Kärntner Landesregierung,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președintele Camerei a patra, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, domnii C. W. A. Timmermans, K. Schiemann, P. Kūris (raportor) și L. Bay Larsen, judecători,

* Limba de procedură: germana

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Umweltanwalt von Kärnten, de domnul U. Scheuch, Landesrat;

- pentru Alpe Adria Energia SpA, de M. Mendel, Rechtsanwalt;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul J.-B. Laignelot și de doamna B. Kotschy, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 25 iunie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea Directivei 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 175, p. 40, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 174), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 (JO L 156, p. 17, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 8, denumită în continuare „Directiva 85/337”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse de Umwelthanwalt von Kärnten (denumit în continuare „Umwelthanwalt”) împotriva Kärntner Landesregierung în legătură cu o decizie pe care acesta a adoptat-o la 11 octombrie 2007 (denumită în continuare „decizia în litigiu”) în privința societății Alpe Adria Energia SpA (denumită în continuare „Alpe Adria”).

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

- 3 Potrivit primului considerent al Directivei 85/337, obiectul acesteia este de a preveni poluarea și orice alte fenomene nocive mediului prin supunerea anumitor proiecte publice și private unei evaluări prealabile cu privire la efectele pe care le au asupra mediului.

4 Astfel cum rezultă din al cincilea considerent, directiva menționată introduce în acest scop principii generale de evaluare a efectelor asupra mediului în vederea suplimentării și a coordonării procedurilor de autorizare a proiectelor publice și private care pot avea un impact important asupra mediului.

5 Potrivit celui de al optulea și celui de al unsprezecelea considerent ale Directivei 85/337, anumite tipuri de proiecte prezintă efecte importante asupra mediului și trebuie să constituie în general obiectul unor evaluări sistematice pentru a se ține seama de eforturile de a proteja sănătatea umană, de a contribui prin intermediul unui mediu mai bun la calitatea vieții, de a asigura păstrarea diversității speciilor și de a conserva capacitatea de reproducere a ecosistemului ca resursă fundamentală de viață.

6 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 85/337 prevede:

„Prezenta directivă se aplică evaluării efectelor proiectelor publice și private care pot avea efecte importante asupra mediului.”

7 Articolul 2 alineatul (1) din această directivă are următorul conținut:

„(1) Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura că, înaintea acordării autorizației, proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor, sunt supuse unei cereri de autorizare și unei evaluări a efectelor lor. Aceste proiecte sunt definite la articolul 4.”

8 Articolul 4 alineatul (1) din directiva respectivă prevede:

„[...] proiectele enumerate la anexa I se supun unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10.”

9 Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 85/337 prevede:

„În cazul în care un stat membru are cunoștință de faptul că este posibil ca un proiect să aibă efecte semnificative asupra mediului din alt stat membru sau în cazul în care un stat membru care este posibil să fie afectat în mod semnificativ solicită acest lucru, statul membru pe al cărui teritoriu se intenționează să fie realizat proiectul trimite statului membru afectat cât mai repede posibil și cel târziu atunci când informează propriul său public, *inter alia*:

(a) o descriere a proiectului, însoțită de informațiile disponibile privind posibilul impact transfrontalier al acestuia;

(b) informații privind natura deciziei care ar putea fi adoptată

și îi acordă celui alt stat membru un termen rezonabil pe parcursul căruia acesta să precizeze dacă dorește să participe la procedurile de adoptare a deciziilor privind mediul menționate la articolul 2 alineatul (2), putând include informațiile menționate la alineatul (2) al prezentului articol.”

- 10 Punctul 20 din anexa I la această directivă menționează „construirea cablurilor electrice suspendate cu o tensiune de minimum 220 kV și o lungime mai mare de 15 km”.

Reglementarea națională

- 11 Articolul 11 alineatul (7) din Legea constituțională federală (Bundesverfassungsgesetz, denumită în continuare „BVG”) prevede că Umweltsenat are sarcina adoptării deciziei referitoare la evaluarea efectelor asupra mediului ale proiectelor despre care se preconizează că vor avea repercusiuni importante asupra mediului, după epuizarea căilor administrative de atac din fiecare land.
- 12 Potrivit articolului menționat, Umweltsenat este un organ independent, care este compus din președinte, judecători și alți membri cu studii juridice și se instituie în cadrul ministerului federal competent. Constituirea și competențele Umweltsenat, precum și procedura pe care acesta o aplică se reglementează prin lege federală. Deciziile acestuia nu pot fi anulate sau modificate pe cale ierarhică; aceste decizii pot fi atacate cu recurs la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă Supremă).
- 13 Articolul 20 alineatul (2) din BVG are următorul conținut:

„În cazul în care printr-o lege federală sau printr-o lege a unui land se instituie o autoritate colegială care are competența să se pronunțe în ultimă instanță, ale cărei decizii nu pot fi anulate sau modificate pe cale administrativă și din care face parte cel puțin un judecător, atunci nici ceilalți membri ai acestei autorități colegiale nu pot să primească instrucțiuni în exercitarea funcțiilor lor.”

- 14 Articolul 133 alineatul (4) din BVG prevede o excepție de la regula potrivit căreia Verwaltungsgerichtshof are competență generală de soluționare a căilor de atac formulate împotriva deciziilor diferitelor autorități ale administrației publice, excepție care vizează cazul în care, într-un domeniu determinat, această competență este atribuită unei autorități independente. Umweltsenat este una dintre aceste autorități.
- 15 Articolul 1 din Legea federală din 2000 privind Umweltsenat (Umweltsenatsgesetz 2000, denumită în continuare „USG 2000”) prevede:

„(1) Se instituie un Umweltsenat în cadrul Ministerului Federal al Agriculturii, Pădurilor, Mediului și Apelor.

(2) Umweltsenat se compune din 10 judecători și 32 de membri cu studii juridice.

[...]”

- 16 Articolul 2 din USG 2000 prevede că președintele federal numește membrii la propunerea guvernului federal, pentru un mandat de șase ani, care poate fi reînnoit. Pe de altă parte, guvernul federal are obligații legate de anumite propuneri de numire.

17 Potrivit articolului 4 din USG 2000:

„Membrii Umweltsenat sunt independenți în exercitarea funcțiilor lor și nu se supun niciunei instrucțiuni.”

18 Articolul 5 din USG 2000 prevede:

„Umweltsenat soluționează acțiunile formulate în domeniile prevăzute în capitolele 1 și 2 din Legea [din 2000] privind evaluarea efectelor asupra mediului [(Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz 2000), (BGBl. 697/1993, astfel cum a fost modificată ultima dată prin BGBl. I, 149/2006, denumită în continuare „UVP-G 2000”)] [...]”

19 Articolul 6 din USG 2000 enunță:

„Deciziile pronunțate de Umweltsenat nu pot fi anulate sau modificate pe cale administrativă. Împotriva acestor decizii se poate declara recurs la Verwaltungsgerichtshof.”

20 Potrivit articolului 2 alineatul (2) din UVP-G 2000, lege prin care se transpune în dreptul austriac Directiva 85/337, prin „proiect” se înțelege „construirea unei instalații sau orice altă intervenție în mediul natural și asupra peisajului, inclusiv orice măsuri care prezintă o legătură geografică sau materială cu acestea [...]”.

21 Articolul 3 alineatul (1) din UVP-G 2000 prevede că:

„Proiectele [...] prevăzute în anexa I [...] trebuie supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului în conformitate cu normele următoare. În privința proiectelor menționate în coloanele 2 și 3 din anexa I se aplică procedura simplificată [...]”.

22 Articolul 3 alineatul (7) din UVP-G 2000 prevede:

„La cererea inițiatorului proiectului, a unei autorități cu care colaborează sau a mediatorului pentru mediu [Umweltanwalt], autoritatea trebuie să stabilească dacă în privința unui anumit proiect este necesară efectuarea unui studiu cu privire la efectele asupra mediului în temeiul prezentei legi federale, precum și ce obiectiv din anexa I sau din articolul 3a alineatele (1)-(3) se realizează prin intermediul proiectului respectiv. Această constatare poate fi efectuată și din oficiu. Decizia trebuie să fie adoptată și notificată în termen de șase săptămâni, atât în prima, cât și în a doua instanță. Inițiatorul proiectului, autoritatea colaboratoare, mediatorul pentru mediu [Umweltanwalt] și comuna vizată au calitatea de părți. Organismul de planificare hidraulică trebuie ascultat înainte de adoptarea deciziei. Conținutul esențial al deciziilor, precum și motivele esențiale ale acestora trebuie publicate în mod corespunzător de către autoritate sau trebuie să fie accesibile publicului spre consultare. Comuna vizată poate formula recurs împotriva deciziei la Verwaltungsgerichtshof. Mediatorul pentru mediu [Umweltanwalt] și autoritatea colaboratoare sunt scutite de obligația de plată a cheltuielilor de judecată.”

23 Anexa I la UVP-G 2000 enunță proiectele care trebuie să fie supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului în conformitate cu articolul 3 din aceasta. Aceste proiecte sunt împărțite în trei grupe (coloane). Proiectele din primele două grupe (coloane) trebuie supuse întotdeauna unei evaluări a efectelor asupra mediului, atunci când sunt atinse limitele stabilite și sunt întrunite criteriile prevăzute. Proiectele din grupa (coloana) a treia trebuie să fie examinate de la caz la caz, în măsura în care limita minimă indicată este atinsă.

- 24 Punctul 16 litera (a) din anexa I din UVP-G 2000 indică, în coloana 1, „cablurile electrice suspendate cu o tensiune de minim 220 kV și cu o lungime mai mare de 15 km”.
- 25 Punctul 16 litera (b) din anexa I la UVP-G 2000 menționează, în coloana 3, „cablurile electrice suspendate în zone de protecție specială din categoriile A [zonă specială de conservare] sau B [regiune alpină] cu o tensiune de minim 110 kV și cu o lungime mai mare de 20 km”.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 26 Din decizia de trimitere reiese că societatea Alpe Adria este o întreprindere italiană care dorește construirea de cabluri electrice de 220 kV, cu o putere nominală de 300 MVA, în vederea conectării rețelei întreprinderii italiene Rete Elettrica Nazionale SpA la cea a întreprinderii austriece VERBUND-Austrian Power Grid AG.
- 27 În acest scop, prin scrisoarea din 12 iulie 2007, Alpe Adria a solicitat Kärntner Landesregierung, în temeiul articolului 3 alineatul (7) din UVP-G 2000, adoptarea unei decizii de constatare cu privire la construirea și exploatarea acestui proiect. Pe teritoriul austriac, proiectul vizează cabluri suspendate cu o lungime de aproximativ 7,4 km, cu o stație de transformare ce urmează să fie construită la Weidenburg, care ajung până la frontieră trecând prin Valea Kronhof și prin Kronhofer Törl. Pe teritoriul italian, lungimea proiectată a cablurilor este de aproximativ 41 km.
- 28 În decizia în litigiu, Kärntner Landesregierung a constatat că nu este necesar să se procedeze la o evaluare a efectelor pe care proiectul respectiv le are asupra mediului, întrucât acesta nu atinge pe teritoriul austriac limita de 15 km prevăzută de UVP-G 2000.

29 Acesta a adăugat că, în temeiul articolului 7 din Directiva 85/337, în cazul în care un stat membru constată că un proiect ar putea avea efecte semnificative asupra mediului în alte state membre, statele membre pe ale căror teritorii se intenționează să fie realizat proiectul ar avea obligația să determine participarea acestui alt stat membru la procedura de evaluare a efectelor asupra mediului. Totuși, acest articol nu ar viza decât proiectele situate în întregime pe teritoriul unui stat membru, iar nu proiectele transfrontaliere.

30 Prin urmare, în lipsa unor dispoziții specifice referitoare la proiectele transfrontaliere în Directiva 85/337, fiecare stat membru ar trebui să aprecieze, prin raportare numai la dreptul său național, dacă un proiect intră în domeniul de aplicare al anexei I la această directivă.

31 În continuare, Kärntner Landesregierung a indicat că nici UVP-G 2000 nu conține vreo dispoziție în temeiul căreia, în cazul cablurilor electrice transfrontaliere sau a oricărui proiect de cabluri, ar fi necesar să se ia în considerare întreaga lucrare.

32 La 18 decembrie 2007, Umweltanwalt a introdus la Umweltsenat o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu.

33 În acest context, Umweltsenat a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Directiva 85/337/CEE [...] trebuie să fie interpretată în sensul că un stat membru trebuie să prevadă o obligație de efectuare a unei evaluări a tipurilor de proiecte menționate în anexa I la directiva [menționată], în special la punctul 20 («Construirea cablurilor electrice suspendate cu o tensiune de minimum 220 kV și o lungime mai mare de 15 km»), și în cazul în care lucrarea proiectată se întinde pe teritoriul a cel puțin două state membre, chiar dacă limita care dă naștere obligației de efectuare a unei evaluări (în speță, lungimea de 15 km) nu este atinsă de partea din lucrare situată pe

teritoriul său, însă este atinsă sau chiar depășită dacă se ia în considerare și partea din lucrarea proiectată situată pe teritoriul unuia sau a mai multe state vecine?”

Cu privire la admisibilitatea întrebării preliminare

Cu privire la calitatea de instanță a Umweltsenat

- ³⁴ Cu titlu preliminar, trebuie să se verifice dacă Umweltsenat este o instanță în sensul articolului 234 CE și, prin urmare, dacă întrebarea preliminară este admisibilă.
- ³⁵ Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia dacă organismul de trimitere are caracterul unei instanțe în sensul articolului 234 CE, aspect care ține doar de dreptul comunitar, Curtea ține cont de un ansamblu de elemente, precum originea legală a organismului, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența sa (a se vedea Hotărârea din 30 iunie 1966, Vaassen-Goebbels, 61/65, Rec., p. 377, și Hotărârea din 18 octombrie 2007, Österreichischer Rundfunk, C-195/06, Rep., p. I-8817, punctul 19 și jurisprudența citată).
- ³⁶ În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că din prevederile articolului 11 alineatul (7), ale articolului 20 alineatul (2) și ale articolului 133 alineatul (4) din BVG, precum și din prevederile articolelor 1, 2, 4 și 5 din USG 2000 rezultă în mod incontestabil că Umweltsenat îndeplinește criteriile referitoare la originea legală, la caracterul obligatoriu și permanent al organismului, la aplicarea normelor de drept și la independența acestui organ.

- 37 De asemenea, trebuie subliniat, astfel cum a făcut și avocatul general la punctele 58 și 59 din concluzii, că procedura în fața Umweltsenat garantează că toți cei care au participat la procedura administrativă, precum și instituțiile menționate de UVP-G 2000 pot formula acțiuni. Organizarea unei ședințe este prevăzută din oficiu sau la cererea părților, iar orice persoană interesată poate fi reprezentată de un avocat. Deciziile adoptate de Umweltsenat au autoritate de lucru judecat, trebuie să fie motivate și se pronunță în ședință publică.
- 38 Pe de altă parte, trebuie constatat că dispozițiile USG 2000 și ale UVP-G 2000 coroborate cu cele ale articolului 133 alineatul (4) din BVG garantează că procedura în fața Umweltsenat are un caracter contradictoriu, acesta soluționând cauzele prin aplicarea normelor generale din Legea privind contenciosul administrativ (Verwaltungsverfahrensgesetz).
- 39 Din cele de mai sus rezultă că Umweltsenat trebuie să fie considerat instanță în sensul articolului 234 CE, astfel că întrebarea preliminară adresată de acesta este admisibilă.

Cu privire la obiectul întrebării preliminare

- 40 Alpe Adria susține că întrebările referitoare la dreptul comunitar care au fost adresate nu au efectiv în prezenta cauză decât o semnificație ipotetică. Astfel, acestea nu răspund unei necesități obiective pentru soluționarea litigiului principal și nu au nicio legătură cu problemele pe care trebuie să le soluționeze instanța de trimitere.
- 41 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, numai instanța națională care este sesizată cu acțiunea principală și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și

pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții (a se vedea Hotărârea din 5 martie 2009, Apis-Hristovich, C-545/07, Rep., p. I-1627, punctul 28 și jurisprudența citată).

42 În consecință, în măsura în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului comunitar, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea Hotărârea Apis-Hristovich, citată anterior, punctul 29 și jurisprudența citată).

43 Or, în speță, Curtea este chemată să furnizeze instanței de trimitere elemente de interpretare a Directivei 85/337 pentru a-i permite acesteia să aprecieze dacă, în temeiul dreptului comunitar, obligațiile procedurale prevăzute de directivă se aplică proiectului în cauză, chiar dacă dreptul național nu ar prevedea că asemenea obligații procedurale ar fi aplicabile acestui proiect.

44 În aceste condiții, trebuie să se considere că cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare este admisibilă.

Cu privire la fond

45 Prin intermediul întrebării preliminare, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 85/337 trebuie să fie interpretate în sensul că un proiect vizat la punctul 20 din anexa I la această directivă, precum construirea unor cabluri electrice suspendate cu o tensiune de minimum 220 kV și o lungime mai mare de 15 km, trebuie să fie supus de către autoritățile competente ale unui stat membru procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului chiar dacă acest proiect este unul transfrontalier și doar o lungime mai mică de 15 km se situează pe teritoriul acestui stat membru.

- 46 În prealabil, trebuie subliniat că un proiect care privește construirea unor cabluri electrice de 220 kV, cu o putere nominală de 300 MVA și o lungime de 48,4 km se numără printre proiectele vizate la punctul 20 din anexa I la Directiva 85/337, care trebuie, prin urmare, să fie supuse în mod obligatoriu unei evaluări a efectelor lor asupra mediului, în temeiul articolului 2 alineatul (1) și al articolului 4 alineatul (1) din directiva menționată.
- 47 În continuare, pentru a se răspunde la întrebarea adresată de instanța de trimitere, trebuie să se verifice dacă directiva menționată trebuie să fie interpretată în sensul că această obligație se aplică și în cazul unui proiect transfrontalier precum acela în discuție în cauza principală.
- 48 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, termenii unei dispoziții de drept comunitar care nu fac nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare al acesteia trebuie să primească în toată Comunitatea Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie obținută ținându-se cont de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea respectivă (a se vedea Hotărârea din 19 septembrie 2000, *Linster*, C-287/98, Rec., p. I-6917, punctul 43, și Hotărârea din 4 mai 2006, *Barker*, C-290/03, Rec., p. I-3949, punctul 40).
- 49 În această privință, articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 prevede obligația statelor membre de a supune evaluării proiectele care, printre altele, prin natura, prin mărimea sau prin localizarea lor, pot avea efecte importante asupra mediului.
- 50 Curtea a constatat deja că, în domeniul obligațiilor de evaluare a efectelor asupra mediului, domeniul de aplicare al Directivei 85/337 este unul vast, iar obiectivul acesteia este foarte amplu (a se vedea Hotărârea din 24 octombrie 1996, *Kraaijeveld* și alții, C-72/95, Rec., p. I-5403, punctele 31 și 39).

- 51 De asemenea, trebuie să se sublinieze că Directiva 85/337 vizează o apreciere globală a efectelor proiectelor asupra mediului (Hotărârea din 25 iulie 2008, *Ecologistas en Acción-CODA*, C-142/07, Rep., p. I-6097, punctul 39 și jurisprudența citată), indiferent dacă este vorba eventual despre un proiect transfrontalier.
- 52 În plus, statele membre trebuie să garanteze o executare a Directivei 85/337 care să corespundă pe deplin cerințelor pe care aceasta le impune, ținând seama de obiectivul său esențial, care, astfel cum rezultă din articolul 2 alineatul (1), constă în a asigura că, înaintea acordării unei autorizații, proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor, sunt supuse unei evaluări a efectelor lor (a se vedea în acest sens Hotărârea *Ecologistas en Acción-CODA*, citată anterior, punctul 33).
- 53 Pe de altă parte, Curtea a statuat că obiectivul Directivei 85/337 nu poate fi deturnat prin divizarea unui proiect și că neluarea în considerare a efectului cumulativ al mai multor proiecte nu trebuie să aibă ca rezultat practic sustragerea acestora în totalitate de la obligația de evaluare, din moment ce, privite în ansamblu, acestea ar putea avea „efecte importante asupra mediului” în sensul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 (a se vedea în acest sens Hotărârea *Ecologistas en Acción-CODA*, citată anterior, punctul 44).
- 54 Rezultă că proiectele vizate în anexa I la Directiva 85/337 care se întind pe teritoriul mai multor state membre nu pot fi sustrate de la aplicarea acestei directive pentru singurul motiv că aceasta din urmă nu conține nicio dispoziție expresă în privința lor.
- 55 O asemenea exceptare ar aduce serios atingere obiectivului urmărit de Directiva 85/337. Astfel, efectul util al acesteia ar fi grav compromis dacă autoritățile competente ale unui stat membru ar putea să nu ia în considerare partea din proiect care trebuie realizată în celălalt stat membru pentru a se pronunța asupra problemei dacă un proiect este supus obligației de evaluare a efectelor sale asupra mediului (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 16 septembrie 2004, *Comisia/Spania*, C-227/01, Rec., p. I-8253, punctul 53).

- 56 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 81 din concluzii, această constatare este susținută de dispozițiile articolului 7 din Directiva 85/337, care prevăd cooperarea între state în cazul în care un proiect ar putea avea efecte semnificative asupra mediului într-un alt stat membru.
- 57 În ceea ce privește împrejurarea că tronsonul situat în Austria are o lungime mai mică de 15 km, trebuie precizat că aceasta nu poate prin ea însăși să determine ca procedura de evaluare prevăzută de Directiva 85/337 să nu se aplice în privința acestui proiect. Statul membru vizat va trebui să procedeze la o evaluare a efectelor asupra mediului ale unui asemenea proiect pe propriul său teritoriu luând în considerare efectele concrete ale proiectului respectiv.
- 58 Având în vedere considerațiile care precedă, articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 85/337/CEE trebuie să fie interpretate în sensul că un proiect vizat la punctul 20 din anexa I la directiva menționată, precum construirea unor cabluri electrice suspendate cu o tensiune de minimum 220 kV și o lungime mai mare de 15 km, trebuie să fie supus de către autoritățile competente ale unui stat membru procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului chiar dacă acest proiect este unul transfrontalier și doar o lungime mai mică de 15 km se situează pe teritoriul acestui stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 59 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003, trebuie să fie interpretate în sensul că un proiect vizat la punctul 20 din anexa I la directiva menționată, precum construirea unor cabluri electrice suspendate cu o tensiune de minimum 220 kV și o lungime mai mare de 15 km, trebuie să fie supus de către autoritățile competente ale unui stat membru procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului chiar dacă acest proiect este unul transfrontalier și doar o lungime mai mică de 15 km se situează pe teritoriul acestui stat membru.

Semnături